

SUZE (*hard bitter*).

Zoo, heb je er nou ook verdriet van? Je dacht zeker dat ik er niets van begrepen had, hè? (*Sneller steeds hartstochtelijker*). O, ik heb 't wel bèst gezien. Ik heb er alles van begrepen! En nou zeg ik je dat 't je eigen verdiende loon was.

EMMA (*snel*).

Maar Suze...

SUZE (*voortgaande*).

Ja, je hebt 't verdiend, want om hem heb je je engagement met Jo afgemaakt. Ik weet 't best (*snikkende en steeds hartstochtelijker sprekende door 't huilen heen*) en dat was leelijk van je, heel leelijk. Wat had jij met hem te maken? Jij wàs geëngageerd... maar je kon 't zeker niet velen dat Paul op mij lette... En nou... nou... (*steeds sneller*) nou heeft hij jou ook bedrogen, en nou heb jij ook verdriet... en dat is goèd... juist goed... (*hartstochtelijk huilende*).

EMMA (*snel*).

Maar kind... dat is niet waar, niet waar hoor je...! Suze! Suus! Wat heb je toch, kind?!

SUZE.

Wat ik heb? Ik ben ongelukkig, vreeselijk ongelukkig, dat heb ik. Want ik had hem vertrouwd, en hij heeft mij zoo bedrogen! (*Ze snikt maar de heftigheid is over*).

EMMA (*ontsteld*).

Suze! Kindje! Wat is er geweest? Zeg 't me... toe zeg me alles... zeg 't aan je moedertje... zooals je immers altijd alles aan je moedertje hebt verteld?

SUZE (*week*).

Ja, ik kan 't ook niet langer alléén dragen, Emma... ik ben zoo slecht geweest... en zoo dom!

EMMA (*doodsangstig*).

God... Suus... wát... wat heb je gedaan?

SUZE (*klagend, kinderlijk soms en dan weer met smart*).

O, ik weet 't niet... ik weet niet hoe ik je alles zal zeggen... 't is zooveel... zooveel... en ik schaam me er zoo voor... je weet wel, Emmy... hoe mooi ik hem dadelijk vond... En toen sprak hij met me... en hij keek me altijd aan... en o... ik was zoo ellendig... zoo laf... ik liet me voor den gek houden... niet eens, maar telkens weer!! (*Ze snikt weer met haar hoofd in Emma's schoot*). (*Opkijkend*).

God... heb jij nooit iets daarvan gemerkt? Heb jij 't niet gezien?

EMMA (*schudt 't hoofd en zegt als tot zichzelf*).

En ik heb al dien tijd... alleen maar aan mezelf gedacht! (*Hardop*). O kindje... kindje... arm kindje!

SUZE.

O, ik dacht dat iedereen 't moest zien! Vooral toen jij binnenkwam bij tante... en je ons samen vond. (*Heel kinderlijk*). O Em... toen was ik eerst boos... en ik wou niet tegen hem praten Maar hij praatte net zoo lang, en hij was zóó lief... dat ik onmogelijk boos kon blijven. En hij vroeg me heusch vergeving! En dat moest ik hem geven 's avonds... 's avonds in den tuin.

EMMA (*angstig verwonderd*).

's Avonds... in den tuin?

SUZE.

Ja... als een teeken er van, vroeg hij me om hem dan een bloem te geven.

EMMA.

Maar dat deed je toch niet?!

SUZE (*buigt haar hoofd en knikt*).

Ik wou eerst niet... ik durfde niet... en ik heb 't toch gedaan. O 't was zoo slecht van me... maar als je eens wist hoe heerlijk 't was... zoo midden in den nacht... daar in den tuin... net iets uit een boek was 't... en... en... ik heb hem toen een bloem gegeven...

EMMA (*dringend*).

En... en toen?

SUZE.

O god, toen werd 't in eens vreeselijk! Hij wou maar niet weg, Em! Ik wist geen raad... en hij greep mijn arm zoo vast!... O ik geloof heusch dat hij half-dronken was... zóó afschuwelijk keek hij me aan! En ik werd zóó bang voor hem, zoo doods-bang dat ik haast gilde: ga nu heen, ga in godsnaam dadelijk heen, of ik roep... en ik zei 't nog harder: ik roep hoor, ik roep iemand. En toen... begon hij te lachen... hij lachte er om!... en toen liet hij me los... en hij vlóekte tegen me! O god Em... begrijp je dat nou? Eerst was hij toch zoo lief? Zeg, waarom deed hij zoo tegen me? (*klagend*). Ik vond hem zoo leelijk toen hij me zoo aankeek... ik werd zoo bang voor hem! God... is dat 't nou, Em? Is dat nou liefde? Zoo leelijk? (*Emma schreit bitter, wiegt Suus troostend in haar armen*).